

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple is shown in a close embrace, nearly kissing. The man, on the left, has dark hair and a beard, and is wearing a light-colored, long-sleeved shirt. The woman, on the right, has long brown hair and is wearing a blue dress with intricate silver and gold embroidery on the bodice. She is also wearing large, ornate earrings and a matching bracelet. They are positioned in front of a blue, patterned background. The overall mood is intimate and romantic.

Joss Woodová
Že to není
rozumné...?

JOSS WOODOVÁ

ŽE TO NENÍ
ROZUMNÉ...?

PŘEKLAD

KATEŘINA HAMPLOVÁ

Milá čtenářko,

párkrát jsem měl příležitost strávit konec léta, září, na jachtě. Byly to vždycky takové malé lodičky, kde člověk, když se chtěl v kuchyňce otočit, musel napřed vydechnout. To hrdinky příběhů nazvaných S nepřítelem k oltáři a Když se jejich hvězdy setkaly prožívají nemalou část svých romancí, jež Vám přináším tento měsíc, na onačejších jachtách. I když ty kuchyně, z nichž jim nosí vybrané lahůdky na stříbrných tácech, možná taky nejsou kdovíjak velké...

Léto je fajn na setkání se starými známými. A tak hned třikrát – Že to není rozumné..., S nepřítelem k oltáři a Abych se nemusela vdát – budete mít možnost se setkat (či znovu setkat) s hrdiny knížek, které jste už četla, nebo číst teprve budete – A padal sníh... (první díl k Že to není rozumné..., vyšlo v srpnu), Neodolatelné doteky (druhý díl k S nepřítelem k oltáři, vyjde v říjnu) a Chci slyšet tvé ano! (první díl k Abych se nemusela vdát, vyšlo v únoru).

Takže krásné léto, pokud si ho ještě užíváte, krásné vzpomínky na ně, pokud už ho máte za sebou, krásné chvíle s mými knihami a hlavně...

*... s láskou
Váš Harlequin*

Joss Woodová

ŽE TO NENÍ ROZUMNÉ...?

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

The Baby Behind Their Marriage Merger

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2023

Překlad:

Kateřina Hamplová

Odpovědný redaktor:

Jiří Chodil

© 2023 by Joss Wood

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2024

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-8342-942-7 (EPUB)

ISBN: 978-83-8342-943-4 (MOBI)

ISBN: 978-83-8342-944-1 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Addi Fieldsová stála na balkoně, který se táhl po celé jedné straně luxusního hotelu Vane a vcházelo se na něj přímo z velkého sálu. Uhladila si přiléhavé saténové šaty a uvědomila si, že na zádech cítí chladný vánek. Ty šaty v námořnické modré jí splývaly na štíhlém, vysokém těle a zepředu vypadaly naprosto decentně. Zezadu to ovšem bylo něco docela jiného, kde se látka rozevírala a odhalovala celá záda. Dalo jí hodně přemýšlení, jaké spodní prádlo pod ně vybrat.

Addi si od číšníka vzala sklenku šampaňského a myslela na tu cenu, kterou předtím převzala. Jedno zařízení z portfolia, které měla u Thorpe Industries na starosti, vyhrálo cenu pro malé ubytovací zařízení roku, takže měla pochopitelně radost. Protože se ale povídalo, že se celá společnost bude prodávat, nejspíš si tu slávu moc neužije.

Addi se francouzským oknem podívala do rušného sálu. Byl plný mužů a žen, kteří vlastnili ty nejúžasnější hotely a volnočasová zařízení na kontinentu. Ona tu byla jen proto, že společnost Thorpe Industries právě procházela změnami – Cole Thorpe nedávno dostal celou firmu od svého bratra – a hotelová divize nebyla na seznamu jeho priorit. Addi požádala, jestli by tu mohla společnost reprezentovat, protože to pro ni byla skvělá příležitost získat cenné kontakty. Někdo by jí

mohl nabídnout práci, jestli o tu svou přijde, až Cole Thorpe společnost rozprodá.

Její nový šéf by se tady měl objevit během následujících dvou týdnů a Lex, její sestra, ho bude jako příležitostná firemní řidička vozit po Kapském Městě a okolí. Možná při tom něco zaslechne, podaří se jí zjistit, co má nový šéf v plánu a ona se podle toho bude moci zařídit.

Addi mohla jen doufat.

Kromě toho si nechtěla nechat ujít příležitost bydlet dva dny v jednom z nejlepších hotelů v zemi a jíst pětihvězdičkové jídlo. Škoda, že nemá dost času ani peněz, aby vyzkoušela místní lázeňské služby, za něž hotel oprávněně získal jednu z cen.

Obvykle její den začal tak, že do práce vyrazila už brzy ráno, aby se vyhnula šílené ranní špičce v Kapském Městě, deset hodin v kuse pracovala a pak zamířila rovnou domů, kde ji čekaly jejich dvě hlučné sestřičky, plné energie. Když šly holky spát, daly si s Lex na staré pohovce skleničku červeného.

Většinu večerů probíraly rodinné finance, Lex jí vypočítala, co všechno bude potřeba zaplatit – že holky potřebují peníze na školní výlet nebo nové boty na tělocvik, že protéká záchod nebo že je potřeba zavolat elektrikáře na opravu vypínače. Addi vydělávala docela dost, ale vzhledem k tomu, že podporovala tři mladší sestry, nikdy si nemohla dovolit ten luxus použít svůj plat jen sama pro sebe. Začala pracovat už ve čtrnácti, tehdy ještě na částečný úvazek, a původně dávala celý svůj příjem Joelle, své absolutně nezodpovědné matce. Později přispívala všim, co vydělala, tetě Kate, aby bylo dost na bydlení a stravu pro ni i Lex.

Addi postavila skleněnou cenu na zábradlí balkonu a zvedla hlavu k nebi. Říkala si, kdy se bude moci vypařit, aniž by to nebylo považováno za nevhodné – pokud si tedy jejího odchodu vůbec někdo všimne. Byla tu jen malá rybka v moři plném žraloků. Necítila se

tu moc dobře, ale příležitost nechat se vidět, aby si jí mohl povšimnout nějaký případný budoucí zaměstnavatel, za to stála.

Jenže v těch rafinovaných šatech se cítila tak trochu jako nahá. Dávala přednost svým bílým košilím, pouzdrovým sukním ke kolenům a lodičkám na rozumném podpatku. Její velmi krátké blond vlasy vypadaly trendy, ale ona si je tak nechala stříhat, protože to ráno šetřilo čas a protože tím, že byla přirozená blondýnka, stačilo barvu jen jednou za čas oživit. Neměla čas ani peníze, aby přehnaně investovala do svého vzhledu.

I když věděla, že by teď měla korzovat sálem, prostě už na to neměla energii. Měla za sebou dlouhý den, který vyvrcholil přednáškou Judea Fishera, majitele a výkonného ředitele Fisher International. Vlastnil několik hotelů a dalších ubytovacích zařízení, fungujících jako ostrovní systémy. On a před ním jeho dědeček – Bartholomew Fisher – byli v hotelnictví legendami, vlastnili některé z nejstarších a nejlepších ubytovacích zařízení v Africe. Jeho hotel na Seychelách patřil mezi nejlepší na světě a na ubytování v jejich apartmánech v safari v rezervaci Etosha v Namibii se v pořadníku čekalo čtyři roky. *Čtyři roky.*

Addi při jeho přednášce seděla v zadní části místnosti s notebookem na klíně a naslouchala, jak vysvětluje, že hotely budoucnosti musejí být zelenější a ekologičtější. Stejně jako ona měl vášně pro udržitelnost a jeho přednášku si přišlo poslechnout početné publikum. Prvních deset minut si nezapsala ani písmenko... jen ho hltala očima.

Obvykle nebylo tak snadné odvést její pozornost od něčeho, co ji zajímalo, ale kvůli Fisherovu charismatu, mužnosti a způsobu, jakým si okamžitě podmanil všechny v sále, nevnímala z úvodu jeho přednášky vůbec nic. Na rozdíl od většiny ostatních přednášejících si nevzal oblek s kravatou, ale měl na sobě tmavomodré plátěné kalhoty s měkkým koženým opaskem

a rozhalenou bílou košili, u níž si vyhrnul rukávy, takže byla vidět jeho svalnatá předloktí.

Pod tím ležérním oblečením se skrývalo tělo, na které by se každá ráda podívala víc než jednou. Byl vysoký, tak metr devadesát, široká ramena i hrudník. Skrz tenkou látku košile lehce prosvítalo tetování na pravé straně hrudi a další na levém bicepsu. Ruce a předloktí s vystouplými žilami naznačovaly, že bere cvičení vážně.

Taky měl neobyčejně sexy obličej, korunovaný vlnitými vlasy, nahoře trochu delšími, na stranách a vzadu krátce stríženými. Na tvářích a bradě mu rašilo tmavé strniště. Rty měl smyslně tvarované a nos delší a trochu uhnutý do strany, jako někdo, kdo si ho kdysi zlomil, ale nezatěžoval se nechat si ho narovnat.

Ale byly to jeho oči, které ji zaujaly nejvíc. Byly temně zelené, jako hluboký prales, lemované špičatými řasami. Hlas měl hluboký a sytý, horká čokoláda v chladném zimním odpoledni. Na zápěstí měl pár omšelých kožených náramků, a i před tolika lidmi byl dokonale uvolněný.

Když Addi konečně odtrhla pozornost od jeho těla a obličeje a začala ji věnovat tomu, co říká, rychle si uvědomila, že ví, o čem mluví. Očekávala samozřejmě, že při svém postavení a zkušenostech bude rozumět hotelnictví, ale tak hluboký vhled do záludností udržitelných technologií a ekologických alternativ v jejich oboru ji udivil. Nečekala ani, že bude tak zapálený pro změnu dopadů volnočasových aktivit na životní prostředí. Mluvil s jistotou, podepřenou dokonalou znalostí této oblasti a občas řeč proložil humornou poznámkou. Ke konci jeho devadesátiminutové prezentace měl všechny ženy a velkou část mužů v místnosti omotané kolem prstu.

Díkybohu byla ta přednáška nahrávaná, protože Addi bylo jasné, že si toho nepoznamenala tolik, kolik by měla... Nebo vlastně opravdu málo. Měl skvělé

nápady, ale ona si nějak nemohla vzpomenout ani na jeden.

„Příjemná noc.“

Otočila se a viděla, jak se odlepil od zdi a vystoupil ze stínu. Srdce se jí rozbušilo a ona sevřela pevněji skleničku. Vyschlo jí v ústech.

My o vlku...

Bože, voněl fantasticky. Nepoznávala značku jeho kolínské, ale připomněla jí čerstvý vánek nad mořem nebo plavání v zelenomodré zátoce, lemované útesy – svěží a úžasná.

Přestaň na něj zírat a mysli, Fieldsová. Máš tu před sebou jednoho z nejvlivnějších mužů v odvětví a jeli-kož je tu reálná možnost, že budeš brzy bez práce, tohle je šance udělat na něj dobrý dojem.

Ale rozhovor o práci bylo to poslední, po čem by teď toužila a zdálo se, že ani jeden z nejžádanějších nezadaných chlapů na planetě nemá o nějaké upevňování pracovních kontaktů zájem.

Po pravdě, díval se se na ni zájmem v očích.

S velkým zájmem...

Uf. Co se to tady děje? Je přece chladná a věčně naježená, příliš vysoká a samá ruka, samá noha. Ona rozhodně není typ ženské, o kterou by se někdo, kdo vypadá jako nějaký supermodel, zajímal na večírku. No, ona už dávno ani na žádné večírky a party nebo do klubů a barů nechodí, takže už vlastně ani neví, čím typ je nebo není. Bylo jí šestadvacet, když jí v životě zničehonic přistála zodpovědnost za dvě malé holčičky, aby je spoluvychovávala a finančně podporovala, a následně se sliby jejího snoubence, jak při ní bude stát v dobrém i ve zlém, v nemoci i ve zdraví, vypařily jako pára nad hrncem.

„Já jsem Jude Fisher.“

Ano, ona přece ví, kdo je.

„Byla jste odpoledne na mé přednášce,“ poznamenal, když k ní přešel a postavil se vedle ní.

On si jí všiml? Seděla v druhé řadě odzadu za velkým mužem a ženou s nadýchaným účesem. Addi polkla a přikývla. „Byla,“ přiznala a v duchu proklela svůj ochraptělý hlas. „Byla zajímavá.“

Jude se ušklíbl a v očích mu zajiskřilo pobavení. „*Zajímavá* jako že v pohodě, nebo *zajímavá* jako že nudná?“

Addi pozvedla jedno obočí. „No vidíte, a mně se nezdálo, že právě vy si potrpíte na falešnou skromnost, pane Fishere.“

Jude se vesele zakřenil. „Hádám, že tohle mě naučí přestat si říkat o komplimenty.“

„Ta místnost byla plná, přítomní viseli na každém vašem slově a po přednášce jste měl kolem sebe dav obdivovatelů,“ upozornila ho Addi a snažila se nusuť.

„Všiml jsem si, že vy jste se vytratila hned, jak jsem domluvil,“ namítl Jude.

„Na rozdíl od ostatních jsem nepotřebovala nic dovysvětlit.“ Zelená energie je její vášní, ale neměla dost odvahy na to, aby ho upozornila, že sama zavedla mnohé metody energetické úspornosti, omezení odpadu a recyklaci ve všech zařízeních, které spadaly do její kompetence.

Jude pokývl směrem k jejím šatům. „Sluší vám to.“

Nemusel dodávat, že vypadá úplně jinak než odpoledne. To měla na sobě uniformu Thorpe Industries, skládající se z bílé košile, bledě zeleného sáčka a na nohou boty s nízkými podpatky. Nebyla sexy ani stylová, ale byla zadarmo a ušetřila jí spoustu peněz za oblečení do práce.

„Díky,“ řekla. Zachytila záblesk žáru v jeho očích, ale nedokázala se rozhodnout, jestli o ni má skutečně zájem, nebo ji jen šálí zrak, už tyhle mužsko-ženské hry tak dlouho nehrála. Mávla rukou směrem k jeho obleku a pozvedla obočí. „Moc hezký oblek. Od kterého návrháře ho máte?“

Jude rozhodil rukama a pokrčil rameny. „Nemám ani potuchy,“ přiznal. Pak přimhouřil oči. „Záleží na tom?“

„Mně určitě ne. Ačkoli je odvážné nevzít si motýlka a dokonce ani kravatu, když jsou všichni ostatní ve smokingu,“ poznamenala Addi.

„Kravatu jsem si zapomněl sbalit s sebou.“ Jude lhostejně pokrčil rameny. „Co by mi mohli udělat? Vyhodit mě?“

Ne, to je samozřejmě nesmysl. Upřímně, organizátoři jsou určitě vděční, že svolil, že se té večere a předávání cen zúčastní, protože jeho účast je pro ně výhra v loterii.

„Vždycky si děláte, co chcete?“ zeptala se, zvědavá a s trochou závesti v hlase.

Jude cukl jedním ramenem. „Má snad smysl dělat něco jiného?“

Mluvil jako člověk, který nikdy neměl na starosti nikoho jiného než sebe. Ten nemá ani rušení, jaké to je, když se ocitnete v situaci, kterou absolutně nemáte pod kontrolou.

„Vy snad ne?“

„Co já?“ zeptala se nechápavě Addi.

„Vy neděláte vždycky to, co dělat chcete?“

Addi se téměř rozesmála, ale podařilo se jí se udržet, protože by to byl hořký smích. Ne, to opravdu nedělá. Pracuje, počítá každý cent, zase pracuje, dá si se sestrou skleničku vína a zase pracuje? Už se zmínila o práci? Než mohla odpovědět, přejel jí Jude palcem po paži a jeho dotek jako by jí do těla vyslal tisíce drobných jiskřiček.

Zachytila jeho rozpálený pohled, viděla v něm tu touhu a už nepochybovala, že ho přitahuje. Zaplavilo ji horko. Bylo to tak zvláštní, byla daleko za hranicí své komfortní zóny. Jako by se zvenčí jako divák sledovala svůj vlastní život, film, v němž hraje hlavní roli.

Ale dnes večer nechtěla být normální Addi, ta

superzodpovědná žena, která příliš pracuje a málokdy se baví. Chtěla být ženou, která ladí s těmi šaty, co měla na sobě – sebevědomá a klidná, elegantní a uhlazená.

Jen pro tu dnešní noc chtěla být ženou, s jakou by šel Jude na rande.

„Tak, jak můžu,“ odpověděla nakonec. Vlastně to nebyla lež. Kdyby mohla žít jen pro sebe a být trochu sobecká, byla by. Ale v tuto chvíli neměla šanci.

Addi sklopila zrak k jeho velké ruce položené na zábradlí balkonu a říkala si, jaké by asi bylo cítit, jak takové ruce prozkoumávají její nahou kůži. Cítla, jak se jí stahují bradavky a srdce začíná bít ještě rychleji. Tohle je sexuální přitažlivost, a to pořádně silná. Už bylo tak dlouho, kdy něco takového cítila, že to málem nepoznala.

Jude sjel pohledem od jejích očí k ústům a zase zpátky. „Jak se jmenujete?“ zeptal se naléhavým hlasem, hlubším než předtím.

„Addi,“ zašeptala.

„Addi.“ Jude vyzkoušel, jaké je to vyslovit, aniž by z ní spustil oči. Přejel jí palcem po vnitřní straně zápěstí, a i ten drobný dotek stačil, aby jí projelo něco jako elektrický výboj. Tohle bylo šílenství. Ten nejlepší druh šílenství, ale přesto...

Šílenství.

Jude otočil hlavu a teprve když od ní poodstoupil, si uvědomila, jak blízko u sebe stáli. Jude si vzal z podnosu, který sem před chvílí musel položit nějaký číšník – jenže ona by si bývala nevšimla, ani kdyby tam dopadl meteorit – dvě skleničky šampaňského. Jednu jí podal a jejich prsty se při tom o sebe otřely. Addi si sklenici zvedla ke rtům a vypila ji na jeden zátah, aby svlažila vyschlé hrdlo. Obrátila se znovu k výhledu na hotelovou zahradu a nadechla se vůně rozkvetlých keřů, pokrývajících úbočí Stolové hory a úchvatných růží v zahradě pod nimi. Byla to horká noc, plná příslibů, zpod jemného mráčku vykukoval zářivý úplněk.

Byl konec léta a den po dni bude slunce ztrácet sílu a noc své dusné horko.

Addi zaklonila hlavu a zadívala se na noční oblohu. Kéž by dokázala skrz městský opar rozpoznat aspoň pár souhvězdí. Když byla malá, ráda se dívala na hvězdy, cítila při tom spojení s něčím velkým a úžasným – nevěděla přesně s čím – a když ji něco vyvedlo z rovnováhy, prostě obrátila obličej k nebi.

Dnes večer to ale moc nepomáhalo, příliš vnímala toho velkého muže vedle sebe.

Teď ukázal nahoru. „Tamhle je Jižní kříž,“ poznamenal.

Kdepak, Jižní kříž byl napravo a níž, než ukazoval. Chvilí si říkala, že bude mlčet, ať si to užije, ale pak zavrtěla hlavou. Nebyla ten typ holky, která hraje hloupou. „Netrefil jste to asi o třicet stupňů,“ sdělila mu.

Čekala, že se urazí – muži přece nemají rádi, když je někdo opraví – ale on se jen usmál a ona spatřila vedle koutku jeho úst dvojité dolíček. Usmál se tak široce, až se zablýskly bílé zuby. „No kruci. A já říkám holkám, že je to Jižní kříž už dobrých dvacet let.“

Addi se na něj usmála, líbilo se jí, že se dokáže sám sobě zasmát. „Tak to bych se, být na vašem místě, odteď nějakému svádění pomocí hvězdářských znalostí vyhnula obloukem, pane Fishere.“

„Dobré vědět,“ odpověděl vesele. Zaváhal a pak si povzdechl. „Sakra, a já nic jiného nemám. Už nikdy nepůjdu na rande.“

Addi se zasmála a protočila oči. „Jo, jasně, jste navěky zatracen,“ popíchla ho. Rozhodně si nemyslela, že by právě tenhle chlap měl problém sehnat si nějakou holku.

I když je pravda, že přestože zvládala číst sotva titulky, nikdy nenarazila na žádný článek o Judeově osobním životě. Žádné historky o tom, jak chodí s baletkami, sportovkyněmi, modelkami nebo celebritami. Jak nedávno poznamenal jeden novinář, buď má

neuvěřitelnou schopnost držet svůj milostný život pod pokličkou, nebo prostě žije jako mnich.

A jak tu stála vedle něj, bylo mu jasné, že mnich tedy není.

„Děláte to často?“ zeptala se. „Vybíráte si osamělé cizí ženy na balkonech?“

„Vy jste první. Mám tendenci držet své...“ zaváhal. „... romantické zájmy tak trochu v tajnosti. Myslím, že do toho, co dělám ve svém volném čase, nikomu nic není.“

To je fakt.

Jude si opřel předloktí o zábradlí a propletl si prsty. Když promluvil, měl hlas vážnější, než by čekala. „A to, co o mě psali, bylo přehnané.“

Addi se na něj podívala a všimla si, jak má rty stažené do tenké linky a zaťaté zuby. „Novináři to vždycky nějak špatně pochopí nebo z jediného zrnka písku postaví celý hrad.“

Zjevně novináře nemá rád.

„Proč mi to říkáte?“ zeptala se zvědavě Addi.

„To netuším,“ potrásl hlavou Jude. Zvedl k ústům skleničku šampaňského a vypil ji na jeden zátah. „Když se na mě podíváte těma očima, mám pocit, že musím mluvit pravdu.“

„Moje oči jsou jen docela obyčejně modré,“ sdělila mu trochu zmateně. Jistě, je modrooká blondýna, ale není na ní nic zvláštního. Vlastně si mockrát přála, aby byla stejně exotická jako její sestra Lex. Ta měla zářivě zrzavé vlasy a obličej plný pih. Lidé se na ni podívali dvakrát, protože byla zajímavá. Addi je nanejvýš prostě obyčejně hezká. Na rozdíl od své matky Joelle nemá ten sexy výraz.

„Obyčejně modré?“ odfrkl si Jude. „Mají barvu moře o půlnoci, hlubokou a temnou a plnou záhad.“ Projel si vlasy prsty. „Bože, to zní jako nápis z nějaké staromódního práníčka.“

Addi viděla, jak ho fakt, že ho tak přitahuje, vyvádí

z míry. Sklouzla pohledem na jeho ruku se skleničkou a všimla si, že se mu trochu třesou prsty. Zvedla oči a viděla to napětí v jeho ramenou a náznak ruměnce na tvářích.

Ten muž ji chce – to pomyšlení ji zasáhlo jako blesk. A opravdu se snaží to nedat najevo, zůstat navenek takový, za jakého ho svět považuje. Zvedla ruku a špičkami prstů se dotkla jeho tváře. Lehce přejela po strništi a palcem přes dolní ret, aniž by z něj spustila oči.

Dokázala si je představit spolu, nahé ve velké posteli. Její kůže by byla bledá ve srovnání s tou jeho opálenou. Dokázala si představit, jak se jí budou jeho svaly na zádech vlnit pod rukama, jak se jeho dlouhé nohy propletou s jejíma, jak skloní hlavu, aby ji políbil. Jak bude na těle cítit noční vzduch, proudící dovnitř otevřeným oknem a z dálky k nim budou doléhat zvuky večírku dole. Šlo by jim to spolu skvěle. S ním by se cítila jako ženská, silná a přitažlivá. Přiměl by ji sténat rozkoší.

Addi nebyla právě typ ženy, která by skočila do postele s chlapem, kterého vůbec nezná, vztahy na jednu noc nebyly její parketa, ale věděla, že s Judem takovou jednu noc potřebuje. Potřebuje se jednou cítit jako žena, nebýt jen ta vystresovaná pilná včelka, zodpovědná starší sestra, snažící se každou noc nějak vymyslet, jak zaplatit všechny účty.

Potřebuje něco cítit, užít si dotek jiného těla na svém, užít si to tělesné, intimní spojení. Má ještě jednu noc mimo domov, bez sester, jednu noc, aby mohla být sama sebou, a bylo jí jasné, že jestli toho nevyužije, s tímhle mužem, bude toho litovat...

Když mu nedovolí, aby si ji vzal.

Jude pootočil hlavu a políbil ji do dlaně. Letmo se jí dotkl špičkou jazyka. Addi se celá napjala a zavřela oči, když ji zasáhla vlna vzrušení. Jestli v ní i tak drobný dotek dokázal vyvolat takový pocit, co by se stalo, kdyby ji políbil pořádně, kdyby mu dovolila se jí dotýkat všude?

Jude chvílku váhal a pak sklonil hlavu, aby se jejich rty spojily. Addi čekala vášnivý polibek, ale on na to šel pomalu, jako by říkal něco jako „Ahoj, rád bych tě lépe poznal“. Držela ho za silná zápěstí, zatímco jeho rty zkoumaly ty její. Addi vzdychla a on vklouzl jazykem dovnitř. Její jazyk mu vyšel vstříc a dva vesmíry se srazily a smísily.

Náhle tu byl jen on a jeho líbání, které každou vteřinou nabývalo na intenzitě. Zalilo ji vzrušení a když ucítila jeho ruku na holých zádech, slastně si povzdechla. Přitiskla se k němu, prsa měla opřená o jeho hrud a na břicho ji tlačila jeho dlouhá, tvrdá erekce.

Žár, touha a čerstvě probuzená vášeň jí proudily stejně prudce a nečekaně jako nějaký skrytý spodní proud v jinak líně tekoucí řece.

Jude něco zavrčel, vzal do dlaně jedno její ňadro a palcem našel bradavku, aby z ní vymámil další zasténání. Odtrhl ústa od jejích a pokryl jí tvář a krk drobnými polibky, než pokračoval dál na rameno.

„Strašně tě chci,“ zamumlal hlubokým, chraplavým hlasem. „Chtěl jsem tě už když jsem tě viděl na té přednášce a pořád tě chci. Pojď se mnou do postele.“

Tohle je *její* noc. Noc, kdy může být sama sebou, může být svobodná. Osvobozená od všech závazků a povinností. Vnímat, cítit, experimentovat...

Zvedla se na špičky a políbila ho. „Tak jdeme.“

DRUHÁ KAPITOLA

Addi zírala na malé okénko v bílé tyčince a dvě malé fialové čárky v ní a cítila, jak jí srdce padá volným pádem někam do neznáma. Nebyla schopná uvěřit vlastním očím, takže zvedla druhý test, položený na nádobce na vodu na záchodě a podívala se na okénko v něm. I ten jasně ukazoval těhotenství. U třetího to nebylo jinak. Dvě čárky.

Nebylo pochyb, je prostě těhotná.

Addi se zprudka posadila na zavřené víko záchodové mísy, sklopila hlavu ke kolenům a snažila se nadechnout alespoň nějaký vzduch do podivně stažených plic. *Těhotná? Cože? Jak? No, jak jí bylo jasné – s Judem Fisherem se milovali za tu noc třikrát a bylo to před osmi týdny, takže ačkoli brala antikoncepci a Jude vždycky použil kondom, jeden z jeho čilých chlapců se prostě nějak dostal dovnitř.*

Že selhala její antikoncepce by vysvětlit dokázala – brala tehdy antibiotika a ty prý mohou účinnost antikoncepce snížit, ale co ty kondomy? Udělali všechno, co mohli, aby se těhotenství vyhnuli, ale přesto je teď tam, kde je. Je z ní nastávající maminka.

Jak se to stalo? A proč se to stalo právě jí?

Addi cítila, jak se jí zvedá žaludek a stahuje hrdlo. Rychle vstala, otočila se, otevřela víko záchodu a klesla před ním na kolena právě včas, aby se do něj vyzvracela.

Pak si vypláchla pusou a omyla si obličej studenou vodou. Když zvedla oči k zrcadlu nad umyvadlem a zadívala se na svůj odraz, viděla ty tmavé kruhy pod očima a popraskané rty. Oči měla zarudlé od dlouhých hodin zírání do obrazovky počítače a také bylo jasně vidět, jak zhubla, což bylo něco, co si moc nemohla dovolit.

Addi sevřela okraje umyvadla, jak ji na chvíli zachvátila panika. Nemůže být těhotná, nechce být těhotná – neměla něco takového v plánu ještě následujících pět nebo spíš deset let. Vlastně vůbec.

A jak proboha vysvětlí Lex, že otěhotněla po aférce na jednu noc? Slíbily si přece, že zařídí, aby už jim do života žádné nechtěné dítě nezasáhlo. Že nebudou následovat svou nezodpovědnou matku, která si pořídila pět dětí s pěti různými muži.

A ona takhle selhala, ona, která selhání netoleruje.

Vyspat se s nějakým sexy chlapíkem jen proto, že si chce trochu užít, to bylo přesně to, co by Joelle udělala, a Addi se proklínala až do sedmého kolene, že tomu pokušení podlehla. Ona je přece rozumná a zodpovědná. Ona si i se zlomeným srdcem prostě vyhrnula rukávy a pustila se do práce, když jim Joelle hodila na krk dvě nevlastní sestry, aby je vychovaly za ni.

Addi *zírala na vlastní boty a cítila, jak se v ní zvedá vlna vzteku. Nemá toho v životě snad už tak dost, víc než většina ostatních? Narodila se té nejnezodpovědnější osobě na planetě a ta je jako malé s Lex vláčela od domu k domu, z pokoje do pokoje, podle toho, koho zrovna svedla a přesvědčila ho, aby ji i s jejími dcerami nechal u sebe bydlet. Často jim zapomněla dát najíst nebo je neposlala do školy. Když bylo Addi pět nebo šest, vzala si Joelle Toma a porodila Storm, jejich další nevlastní sestru. Roky strávené s Tomem byly ty nejšťastnější v jejím životě, to chvíli žily v klidu a bezpečí.*

Ale ačkoli byla malá, věděla, že se Joelle brzy začne nudit, takže když jim oznámila, že se stěhují pryč

a Storm zůstane s tátou, byla zdrcená, ale nepřekvapilo ji to.

Nic dobrého netrvá věčně... někdy ani ne ty tři roky.

Další roky jí trochu splývaly. Příliš mnoho tváří, příliš mnoho domů, a život začal dávat zase smysl, až když je matka nechala na prázdniny u tety Kate, to už Addi bylo sedmnáct. Ta vznětlivá stará dáma jim poskytla tolik potřebnou stálost, a když zemřela, odkázala jim domek a malou životní pojistku, dost na to, aby jedna z nich mohla jít studovat. Takže si to s Lex naplánovaly: *Addi půjde na univerzitu a získá diplom tak rychle, jak to půjde. Lex si najde práci a z jejího platu a pronájmu volných pokojů dalším studentkám se zaplatí jejich živobytí. Až potom Addi získá práci, zaplatí Lex studia.*

A tak to také udělaly. Dostudovala, našla si skvělou práci, Lex se přihlásila na univerzitu a Addi začala plánovat svatbu s láskou svého života, klukem, kterého potkala v prvním ročníku. Dean byl vzdělaný, úspěšný a ambiciózní, a když se přestěhovala k němu do luxusního bytu v Camps Bay, Lex mohla pronajmout její pokoj v domku a získat tak příjem ke studiu.

Addi měla všechno pod kontrolou, dokonale naplánované. Vypadalo to, že svatba bude sice muset být menší, než by si Dean přál, ale Lex a Storm jí měly jít za družičky a Tom, její bývalý otčím, ji měl dovést k oltáři. Addi byla přesvědčená, že její plány nemůže nic ohrozit, a dokonce poslala Joelle svatební oznámení s dotazem, jestli si udělá čas a na svatbu přijede.

O deset dní později přiletěla Joelle z Thajska do Kapského Města v doprovodu dvou malých holčiček, nevlastních sester, o jejichž existenci Addi s Lex neměly ani tušení. Joelle je požádala, aby se o holky na víkend postaraly, a to bylo naposledy, co jakákoli z Joelliných dcer svou matku spatřila.

Addi získala dvě malé sestřičky a přišla o snoubence. Ačkoli se Dean ještě pokusil to nějak zvládnout – to

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Že to není rozumné...?.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.